

EGYETÉRTÉS

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDASÁGI NAPILAP.

Szerkesztői iroda: Budapest, IV. himzö-utca 1. sz. ... Kiadó hivatal: Budapest, IV. himzö-utca 1. sz.

Előfizetési díj: Vidékre postán vagy helyben házból ... Egy évre ... Félévre ... Negyedévre ... Egy hónapra ...

A vegyes okkupáció. Az officiozus világ ismét nagy ünnepet ül és teli torokból dörög az egyetlen és hasonlíthatatlan külügyért, gróf Andrássy Gyulát!

Ugy látszik, vannak hadjáratok és vannak diplomáciai műveletek, melyek a Paprika Jancsi gépjáték sodronyain mozognak.

Mert külügyi győzelmeink már állandó természetűek, hogy mindig erősebbé teszik az ellenséget. Jelenik, hogy a hatalmak végleg elfogadják a vegyes okkupáció alkalmazását Kelet-Ruméliában.

De talán ez nem is meríti ki Andrássy grófnak rendkívüli diadalát! Mondhatják, hogy Ruméliának vegyes megszállása megrontja ugyan a szultán suverainitását, de erősebb féket tűz az orosz armánnyal és puszta izgatás nyakára, több biztosítékot szolgáltat az európai érdekek megvédésének.

A képviselőház közoktatási bizottsága ma d. u. 5 órakor tartott ülésében Baross Gábor előadta a javaslat ujon szerkesztett szövegét, melyet a bizottság helyben hagyott.

Tisztelges Sziávy Józsefnek. Ma d. u. az országos ülés vezetése megjelent a képviselőház elnökei a házny és a jegyzői kar Sziávy Józsefnek, a képviselőház ujon választott elnökének, hol a tisztelges nevében Várady Gábor elnök kifejezte, hogy a felkérésed ugyan nyilbor vanalak alkalmazásával nyilbor, szűkegetlennek tartja a fényes ténynek csak szavakkal illusztrálás, és szűkegetlennek tartja azt is, hogy minden a képviselőház ujonnan választott elnöke iránt érzett bizalmáról ily ragogyó bizonylatot állított ki és azt meg is peszeltte, ezen bizonylat mellett bármint prophisat állított. Ott hol a tény maga ily ékesen beszél, a szónak minden hatalma eltörpül. — Azért nem marad egyéb a szaktársak számára, minthogy legösztöb szerezene kivánataikat egyszerű keresetlen szavakkal kifejezzék, hogy elnöküknek készségben felajánlják kötelességük munkálkodásukat és egyszerűsind biztosítsák, hogy a ráneveződ feladatok megoldásában neki mindig kitelhetőség legkedvezet nyujtani legkedvezőbb kötelességöknek fogják ismerni. Ezek után kívánja, hogy Sziávy József elnök nagybecsű életét mindnyújtnak, a nemzetnek, a hazának örömeire, javára sokáig tartsa meg a gondviselés.

Sziávy József elnök meghatóttan választott, körvén megjelent tisztársait, sőt elnöki teendőinek teljesítésében támogatásukban részesítsék.

Budapest, április 3. A holnapitülés és esetleg, ha a tárgysorozat be nem lesz fejezve, a holnaputáni lesz az utolsó érdelemleges a husvétii szünet előtt. Nehány interpellációra adandó válaszon kívül fontosabb tárgy már ez utólsó sines kitűzve. A vidéken lakó képviselők utolsó is eltávoznak tehát ma és holnap a fővárosból. Az előbb távoztak meglepetve fogják olvasni a lapokból, hogy elnök adatott nekik a mai szavazás alkalmából. Mikor távoztak nem ltté senki, hogy a husvétii nagy hét előtt Ghyezy elhagyva helyét egy gyorsan kiirt választással Sziávy József lesz az elnök. S a mint nem hitték akkor, hogy Ghyezy lemondana, úgy nem akarja sok ember hiúni, hogy a mandátumot el nem fogadja. És ez az, a mire figyelni kötelességünk, de leginkább kötelessége a komáromiaknak.

Ha Ghyezy Kálmán nem ad nyílt határozott programot; ha Ghyezy Kálmán arra akarná kárhoztatni választóinak bizalmát, hogy minden irány és czél nélkül lépje át egy új felajánlás esetén a ház küszöbét: úgy meg kell vele értenni, hogy az idő nem alkalmas többé bujósdira. A komáromiak elég áldozatot hoztak az országnek és multnak: hozzanak már egyszer a szilárd és komoly elveket. Az a vár, mely szűzen áll ma is, a melyet ellenségük be nem vett; az a vár, hova alkotmányosságunk 1849-ben, mint utolsó bástyák közé szorult: bir talán oly hazafias lakossággal, a melynek felelevenedik az eszmék és elvek outadta és Magyarország függetlenségének bajnoka körül sorakozva harcolnak ezentúl egy jobb jövő érdekében.

A képviselőház közoktatási bizottsága ma d. u. 5 órakor tartott ülésében Baross Gábor előadta a javaslat ujon szerkesztett szövegét, melyet a bizottság helyben hagyott. Ezután előadó felolvasva az általa szerkesztett jelentést, azt a bizottság elfogadta s ezzel az ülés véget ért.

A pénzügyminiszter által a székelyföldi kis üstökkel való palinkázás tárgyában az enquete összehívása elrendeltett, s az — mint értesülünk — első ülését a miniszter elnöklése alatt f. évi május 5-én fog megtartatni.

Tisztelges Sziávy Józsefnek. Ma d. u. az országos ülés vezetése megjelent a képviselőház elnökei a házny és a jegyzői kar Sziávy Józsefnek, a képviselőház ujon választott elnökének, hol a tisztelges nevében Várady Gábor elnök kifejezte, hogy a felkérésed ugyan nyilbor vanalak alkalmazásával nyilbor, szűkegetlennek tartja a fényes ténynek csak szavakkal illusztrálás, és szűkegetlennek tartja azt is, hogy minden a képviselőház ujonnan választott elnöke iránt érzett bizalmáról ily ragogyó bizonylatot állított ki és azt meg is peszeltte, ezen bizonylat mellett bármint prophisat állított. Ott hol a tény maga ily ékesen beszél, a szónak minden hatalma eltörpül. — Azért nem marad egyéb a szaktársak számára, minthogy legösztöb szerezene kivánataikat egyszerű keresetlen szavakkal kifejezzék, hogy elnöküknek készségben felajánlják kötelességük munkálkodásukat és egyszerűsind biztosítsák, hogy a ráneveződ feladatok megoldásában neki mindig kitelhetőség legkedvezet nyujtani legkedvezőbb kötelességöknek fogják ismerni. Ezek után kívánja, hogy Sziávy József elnök nagybecsű életét mindnyújtnak, a nemzetnek, a hazának örömeire, javára sokáig tartsa meg a gondviselés.

Sziávy József elnök meghatóttan választott, körvén megjelent tisztársait, sőt elnöki teendőinek teljesítésében támogatásukban részesítsék.

Előfizetési díj: Vidékre postán vagy helyben házból ... Egy évre ... Félévre ... Negyedévre ... Egy hónapra ...

után 174 tordófékcent hangzó ítéletét, hogy Sziávy lesz az elnök és látván, hallván, érzéven pokolbeli kínokat, még neki osztá a sors a szerepet, hogy mennyoi ábrázattal kihirdesse: „Tehát a beadott szavazatok tulajnyom nagy többséggel Sziávy József a ház megválasztott elnöke.”

Milyen jó, hogy a szív nem ruha, melyet kívül hordanak az emberek? Mily szerese, hogy a „Máramarosban” közböcsötlet levelekben az írás nem tükör, a mely úgy adja vissza a gondolatok és a névhallmazások belső képét, a mint azok forrtak és feszültek.

Tiszta! Tiszta! mekkora önfeláldozást követelsz hivedtől. De az önfeláldozás megtörtént. Várady maga olvasta saját maga felett a nagypénpi passiót és a vizsgaszámok és lelekben olvasók kivételével, csak akkor vehették észre a háztaljai, hogy sokat és nagyot szenvedett, midőn át kellett adni helyét Sziávy-nak. Nehezen kelt föl últől.

Szorogva ment, mint egy illedelmes özvegy mostoha apa, a ki maga szeretett volna az elnöki leányzóval összeházasodni a ház színe előtt. Martiroságának harmatveretei elötörték arcán és ment képviselői helyére, magával vivén zálogul az elnöki napirendet előlő jegyzéket. Sziávy nézett jobbra, nézett balra, megszólította Aldsit, megvárta kaputját Barossnak: „Mi is jó voltaképp? Hanem Aldsit elpöritették a salonkábit feketeséggel komolyan néző vőfélyek, Baross pedig olyt bántam, akár csak a karikán huzták volna orrát. Mert hát hiába, hatásos volt az elnökválasztási jelenet. Legtávolosabb a vőfélyekül szereplő vőfélyekre és legkevésbé hatásos az efféle nászjegyi bevezető ceremóniához hozzászólt Kovách Lászlóra.

A jegyző vőfélyek csak ilyenkor érezik tekintélyök, s tapasztalataik egész súlyos fontosságát. Ők ilyenkor a tapasztalatlan, s zavart új elnök mellett a tanácsadók, besugók, vezetők és mindezek. Előbbi fontosságukban igyekeztek is kirparálni a hibát, a melyet Várady a jegyzék elvívésével ejtett. S aztán elkezdtek kissé bizalmaskodni, kissé csintalankodni, mig az új uraság fogadta a honneurókat, a melyeknek elsőjét bajazobittóka sietett átadni, másikat pedig Csernatony Lajos. Erre a tisztelkedésre jegyzete meg valaki Sziávy-nak: „Nézd, hogy gratulál, jóllehet szíve Várady elnöksége után verzik.”

Gratuláltak tovább. A jegyző úr ezalatt oly formán olvasták a deputációra szavazók névsorát, úgy végeztek egyéb jegyzői teendőiket, mint az iskolás fiú, a mikor új professor jön a régi zsumbes és pedans helyett. Baross lóhalálba futott a névsor másodszori felolvasásakor. Molnár Aladár ellátta böles utasításával az elnököt és közbe-közbe nevetni is merészkedett. Hja! nem volt ott a scrupulosus öreg, a ki az a-tól z-ig követelte az előirt lezke felmondását. Felséges világ jár a jegyzői karra!

Mindez megessett az ellenék rendkívüli hidegsége és közönyi mellett. Kevesen voltak. Nétek egyenként, számolták hanyan vannak. Kevesen, s a kik voltak, azok, ha habarék a nevek, szavaztak Sziávyra, a kiknek függetlenség a nevek, nem szavaztak senkire.

Még arra sem voltak kíváncsiak, mit mond beköszöntőül az új elnök. Mert hiszen tudvaló mit szokás ilyenkor mondani illemből, beesületből és közérkölemből. Sziávy József is elmondta mind azt. Szépen mondta, értelmesen mondta: sőt elis-

mos kezét fehér keztyű fedte. Látva, hogy a két vendég és a menyasszony atyja kinyitja a koszi ajtaját, ostorával egy legyintett a lovakra, lehajolt, hogy rendeletet nyerjen, és mosolygva kérde: — Hova megyünk uraim? Képtelenség lenne a változást leírni, mely arczán végtelen, midőn a vendégek egyike komoly hangon így szól: — A halottas kamrába ... s onnan a rendőrségre. A bakhoz kellett kapaszkodnia, hogy le ne essék, és nagy megerőltetésbe került az egyensúly fenntartani. A koscsí elfogatott, a kivánsiak boszuságára, kik nem tudták maguknak megmagyarázni, miért megy az atya a tanukkal a menyasszony kosciájában, és még előbb mint lényá. A szerencsétlen anyát, ki eszmélet nélkül esett össze leánya szobájában, felemelték; Cécile ágyán elhelyezték, mert ünnepi öltönyében annyira be volt fűzve, hogy zokogás közben majd megfullt. A komorna és egy varrónő eltávolították a férfiakat — Mórrel felválták a derekát, hogy a szegény asszony könnyekben lélezzék; ideje volt. Néhány pillanat múlva Tussaud Adele magához tért. Borzasztó jelenet volt, midőn szerencsétlenségére visszaemlékezett. Leánya ágyán fekvő megcsókolta és könyveivel áztatta a párnákat, melyeken leánya feje pihent; beszívta az illatot, mely fűrté után maradt, s öszegyűrte a kis háló fejkött, mely a párna alatt kezébe akadt, jujgatott, zokogott, önmagát vidolta és átkozta. — Két nő, ki ápolta, hasztalan igyekezett vigasztalni, reájok sem hallgattak, és szünetlenül ismételték: — Cécilem ... leányom ... oh! én el vagyok átkozva ... igen, én ötlek meg ... én nyomorult vagyok, én ... és borzasztó átkokat szórt maga ellen, szivszaggató hangon ismételve: Cécilem! gyermekem! én nem látak többé ... ez hibetelien! Erősebben zokogott, görcsösen vonaglott a földalomalól, lelkiüfálások gyötörték. Egyszerre alulról kiünnözött szó hallatszott. Tussaud asszony figyelt ... haláspádat lett, és szemei vad tüzből égtek; megismerte Houdard André hangját; hallá-

elémülve hozzá rohant, hogy fenntartsa, ily kérdést intézve hozzá: — Claudius, Claudius, mi történt? Tussaud zokogott. — A szerencsétlen! ... mi szerencsétlenek vagyunk ... nincs többé gyermekünk ... Tussaud Adele örülten felsikoltott; kiragadta az iratot férje kezéből, ki lesujta, megtörve ált székén; Tussaud asszony hevesen megtörle szeméit és olvász: — „Esti tizenegy órakor.” — „Boeissának meg nekem, miként én megbecsültök önöknek. Én mondtam önöknek, hogy inkább meghalok, minsem ezen ember neje legyek. Én meg fogok halni. Én megbecsültök önöknek. Isten áldja. Cécile.” — Az anya néhány pillanatra úgy szólni kővé vált; remegő kezei összegyűrtek a végtelen iratot, ezután horogni kezdett és cölletlenül rogyott a padlóra férje lábaihoz. Képtelenség lenne ezen szerencsétlen helyzetet leírni, arczuk eltörzolt, kétségkívül egy borzasztó gondolat villant fel agyukban: — „Mi öltük meg gyermekünket.” — A néhez test esésére a vendégek, kik a földszinten várakoztak, azonnal feljöttek; néhányan Tussaud asszony segélyre siettek, a többiek a bronzgyáros körül csoportosultak. — Mi történt Tussaud ur? mi történt? — A gyáros, mintha egy nehéz álomból ébredne föl, merev szemekkel, nyitott szájjal tekintett reájok és így szól: — Cécile ... leányom ... megölte magát ... — Ah! nagy Isten! ... Levezeték Tussaudt, ujra elovasták a levelet, és azt tanácsolták, hogy rögtön tétessen nyomozásokat; ő mind ebből mit sem értett annyira le-sujtja a váratlan esemény, mely az imént érte. Mondják, ki nyíltan, ő atya volt, most az atya szenvedett, és más gondolat nem férhetett agyához. Két vendég kísérté, ő a rendőrséghez akart menni; a nagy mezezői fogatban, a menyasszony kosciájára szállottak, mely selyemmel volt bevonva, és a két fehér ló virágosokokat viselt disz gyámban. A koscsí vidám arczával szó hallatszott. Tussaud asszony hasonlólag egy virágoskor és szalagok voltak; iz-

székes léptei; ez értesülve az eseményekről, az anyához sietett, mert nem akára elhinni. Midőn belépett, Adele fölegyesedett és tökéletesen megfedekezett öltözete rendeltetéséről. Egy intéssel tudtára adá a két nőnek, hogy távoznak. Houdard belépett; maga után betevé az ajtót és fel-dult arczal kérde: — Tehát való? — A nő nem felett a kérdésre, görcsösen összehozott öklökkel felele rohant, fogait mutatta, mint ha szétépné vagy harapni akarná, és ordítá: — Alkálvó, nyomorult, gazember, gyáva ... te vagy oka mindennek, te ölted meg gyermeke-met, megjelenésed e házal a szűgyent és szerenc-sétlenségért vonta maga után ... én el leszek veszte, de téged is elveszítelék. Elmondok mindent Claudiusnak, mindnyújtnak, téged elitnek, átkoznak, megvetnek nyomorult! Részben megbo-szulom gyermekemet. Houdard oly kevéssé várta ezen fogadtatást, hogy kezdetben valójában éremült, védelmére fel-emelő kezét és egy kis félre vonult; Adele fe-nyegedett követte és Houdard már az ajtóhoz ért, a nő szitkozódva közölte; André rémüléssel kisse magához téve, durván megragadta kezét és így szól: — Ah most már elég! Magával vonszolta és az ágyra vetette. — Így beestelenített meg engem az erő-szak által — szótól a nő fölegyesedve. — Így foglak mindig a hallgatásra kényszeríteni. — Üss meg nyomorult ... nem először tör-ténne ma, gyáva! ... — Ah most már elég, veté oda Houdard, és kezét oly erővel szájára tette, hogy Tussaud ass-zony visszahanyatlott s midőn látta, hogy öklét fölemelte, félt ... és elhallgatott. Houdard az ajtóhoz sietett, kinyitotta, kite-kintelt, vajon senki sem hallgatózott-e, és nyug-godtan, szédökön nyitva hagyva az ajtót, visszajöve ily kérdést intézett: — Mutassa meg szegény gyermeke levelét asszonyom. Adele könyvekre fakadt és nem felett. (Folytatás következik.)

AZ „EGYETÉRTÉS” TÁRCZAJA.

A NAGY IZA.

Souvier Elek regénye. ELSŐ RÉSZ. KÉNYSZERÍTETT HÁZASSÁG. (Folytatás) Ezzel elment magát beretváltani. Midőn visszajött és arczán meg a rizsopor nyomat látszott, neje enyveleg igényelte szakálla maradókat, ő meztárgadta és azt mondta, hogy leánya számára tartja fenn: — A menyasszony számára ... ah igaz, hol van Cécile. — O alszik barátom. — Hát megörültél, hogy nem költöd fel? ... A vendégek jönni fognak, és ő nem lesz készen. — Julia, szólt Tussaud asszony a komorna-hoz, menjen fel a kisasszonyhoz mondani, hogy keljen fel, a fodrász várja, hogy megfésülhesse. A fodrász valóban várakozott; a menyasszony anyja fején bevégzék remek művét, és Tussaud asszony a takörbe mosolygva, könnyedén meg-rázta fejét, így szól: — Renault ur, biztos ön arról, hogy szorosan van tűzve, és hajam nem esik le? — Legyen nyugodt asszonyom, erősen áll, ön aggodalom nélkül távozzatok. — A komorna visszajött és jelenté, hogy a kis-asszony nem felett; dacára annak, hogy három-szor kopogott. — Hogyan, — veté oda Tussaud — talán kiment ma reggel? — Ez lehetetlen ... ő alszik és Julesa nem kopogott elég erősen. — Kérlek, nézd meg magad ... és mondd, hogy siessen; a koscsí itt vannak, és ha mi nem leszünk első a polgármesternél, egy óra előtt nem reggelizhetünk. — Felmegyek, várakozzék egy percig Renault ur, azonnal lejön. — Már néhány vendég érkezett, Tussaud fo-gadta, de egyszerre figyelni kezdett, midőn le-

háll, hogy Tussaud asszony mily erősen kopog Cécile szobája ajtaján. — Cécile ... Cécile ... felelj nekem gyermekem ... Egy pillanattal később, Adele sápadtan, remegve megjelent, és így szól férjéhez: — Tussaud ő nincs itt ... én félek ... — Te örültél vagy, mitől félsz? ... Ő nem felett, mert alszik, ez az egész! — Nem, én a kuleslyukon át benéztem a szobába, ott senki sines, és ágya le sines bontva. — Ah badarság, ő bizonyal kiment ... szokása, ha felkel, megvetni ágját, szólt Tussaud láthatólag nyugtalanul, de igyekezve a többiekkel önmagát is megnyugtattani. — Az egész társaság meglepetve, zavartan egy-másra tekintett, Tussaud asszony egyszerre könynyekre fakadt és kiáltá: — Ah istenem, istenem, gyermekemet valami baj érte ... — Ah térj eszedre Adele ... vendégeink vannak ... nézzük meg, hisz nekem van kulesod szobájához. — Igen, igen, viszonza Tussaud asszony és mindent széthányva, hevesen keresgélte egy fiókban. Itt a kules, Claudius. — Tussaud elvevé a kulesot, és neje kíséretében hevesen felment; kinyitotta a szoba ajtaját és berohant. Minden rendben volt ... ne remél-ten reá tekintett, és nem mert szólni. — Nos tehát itt minden rendben van, ő korán reggel felkelt ... a templomba vagy a fűrdőbe ment ... Ezen szavaknál a legnagyobb fel-füdüléssel körültekintett és maga sem hitte el, a mi mondott. Egyszerre fölemelte fejét, összehúzta sz-möldőkeit és fűrkésző tekintete egy iraton akadt meg, mely az íróasztal fekete marványan külön-sen szembe tünt. Az egész lapon csupán két sor és az aláírás volt. Remegve közelített, hogy ke-zébe vegye. Neje, ki minden mozulattal szemmel tartá, ekkor félni kezdett és sirva így szól: — Ah istenem mi az? — Tussaud kezébe vevé az iratot; megismeré leánya írását; haláspádat lett, és tántorogva egy székre hanyatlott; ő nem siklott fel, szeméből sűrű könnyek hullottak, és midőn Tussaud asszony

lapunk ma számához fél iv melléklet van csatolva.

lapunk ma számához fél iv melléklet van csatolva.

lapunk ma számához fél iv melléklet van csatolva.

lapunk ma számához fél iv melléklet van csatolva.

lapunk ma számához fél iv melléklet van csatolva.

merjük melegen is tudni mondani azt a részt, a mely azokhoz szót, a kik nem őt szemelték ki emelőkül. Mondás azonban nem szótartás. Szóly működésétől függ, hogy azó vájké. Erre nézve van egy okos és könnyű mód: ne legyen se mamelek, se ellenzéki, hanem legyen pártatlan, részrehajlatlan elnök.

A Magyarország és Horvát-Szlavonországok közti pénzügyi viszonyról.

Irta Lukács Béla.

— Vége —

IV.

Horvát-Szlavonországok nettóközfelvételeinek 1869—72-ig a törvényes átalányon felül felmaradt összege, 1873. évtől pedig a közfelvevő 55%-ka a magyar korona országainak közös pénztárába folyt s a magyar korona országainak közös kiadásaira fordítottak.

Ezen Magyar- és Horvát-Szlavonországok közti közöseknek elismert kiadások a következők: királyi udvartartás és kabineti iroda az osztrák-magyar monarchia közös külügyi, hadügyi és pénzügyi kiadásai, régibb központi nyugdíjak, országgyűlés, államadósággok (a földterheléses és szőlőültetési adóssággok), állami számvételek, miniszterelnökség, őfelsége személye melletti miniszterium, horvát-szlavonorsági miniszterium, központi pénzügyi igazgatás és állampanaszok, pénzügyi igazgatóságok és felügyelőségek, adófelügyelőségek, adófelügyelőségek és hivatalok, központi pénzügyi igazgatás, statisztikai hivatal, pénzügyi igazgatás, jogügyi igazgatás, pénzügyi törvényszékek, határvámilletékszábi hivatalok, államgazdálkodás, pénzügyi akadémiák, pénzügyi nyugaldíjak, vasuti kamattámogatási előlegek, központi és közlekedési miniszterium központi kiadásai, vasuti és hajózási felügyelőség, állampénzügyi hivatalok, kőutak és víziutak fenntartása és építése, a földművelés-, ipar- és kereskedelmi miniszterium központi kiadásai, ipar-kereskedelmi és külkereskedelmi célok, vesztetvények, keleti marhavész eljuttatása, bányakapitányok földtani intézet, statisztikai hivatal, posta, távírádó, tengeri hajózás és révügy, mértékfelhatalmítás, honvédelmi miniszterium központi kiadásai, honvédségi intézetek, ügyvezetési költségek, honvédfőparancsnokság és kerületi parancsnokságok, csapatok, ruházat, felszerelés és fegyverzet kiadások, végül az itt elsorolt közös közösekre eső nyugdíjak.

Közös bevételek képeznek: a határvám kezelési átalány, az államvasutak tiszta jövedelme, a posta, távírádó, tengeri hajózás és révügy bevételei. Az ezen bevételek leltése után felmaradt összeg képezi a közös magyar-horvát kiadások azon összegét, mely a két állam által közösen fedezendő.

Ezen kiadásokból, melyek p. 1875-ben kerekében 120¹/₂ millió forint tettek, Horvát-Szlavonországoknak az 1868-iki egyezményben lefektetett elv alapján 64407799 %/köt kellene fedezniük; 1875-ben tehát 7,674,000 forint.

Fedezniük kellett volna tehát Horvát-Szlavonországoknak:

1869-ben 4.641.000 forint	1874-ben 7.559.000 forint
1870-ben 4.936.000 "	1875-ben 7.774.000 "
1871-ben 6.210.000 "	1876-ben 8.434.000 "
1872-ben 6.094.000 "	1877-ben 8.735.000 "
1873-ban 7.670.000 "	összesen 62.334.000 forint

Ezen 62 millió forint meghaladó, Horvát-Szlavonorságot terhelő kiadás fedezésére, rendelkezésére állt Magyarországának Horvát-Szlavonországok közfelvevőinek 55%-ka, mely kettő:

1869-ben 2.349.000 forint	1874-ben 3.117.000 forint
1870-ben 2.837.000 "	1875-ben 3.250.000 "
1871-ben 2.730.000 "	1876-ban 3.481.000 "
1872-ben 3.359.000 "	1877-ben 6.927.000 "
1873-ban 3.901.000 "	összesen 28.053.000 forint

A közös terhekhez tehát, adóképeségek arányában Horvát-Szlavonországoknak hozzá kellett volna járulniuk 62.334.000 forinttal, tényleg azonban hozzájárultak csak 28.053.000 forinttal, emellegre Magyarország 34.281.000 forintot ezentúl ezen kilencz év alatt saját közfelvevőiből a Horvát-Szlavonországokra eső terhekhez.

Tekintve az egyes éveket, pótolni Magyarország:

1869-ben 2.292.000 forint	1874-ben 4.741.000 forint
1870-ben 2.098.000 "	1875-ben 4.524.000 "
1871-ben 3.450.000 "	1876-ban 4.934.000 "
1872-ben 2.735.000 "	1877-ben 4.807.000 "
1873-ban 4.669.000 "	összesen 34.281.000 forint

Ezen összegek azonban még nem fejezik ki azon egész terhet, melyet ezen években Magyarország Horvát-Szlavonországok helyett viselt, mert Horvát-Szlavonországoknak a belbiztosítási szükséglet fedezésére rendelt 45%-köt fölül ezen kilencz évi időszakban 1.077.000 forint költséget.

Azon válságos terhek tehát, mely a magyar-horvát pénzügyi egyezmény folytán Magyarországra nehezedik — a számitást fölvetv 9 év alatt — a következő számokban talál kifejezést:

a közfelvevők 45%-án fölül kiadott Horvát-Szlavonországoknak	1.077.000 forint
a közfelvevők 55%-ka nem fedezte a közös (magyar-horvát) kiadásokat	34.281.000 forint
összesen	35.358.000 forint

Összesen tehát a 35 milliót meghaladó azon összeg, melyet Magyarország Horvát-Szlavonorságra ráfizetett, mely összegből 1.297.785 forint általuk még megtérítendő — 34.281.100 forint pedig azon terhek, melyet Magyarország magára vállalt — az 1868-iki egyezmény szavai szerint: — "tekintettel azon testvéri viszony megújítására, a mely közt a Horvát-Szlavonországok közt századok óta fenállott."

Szétosztva ezen eredményt az egyes évekre, Magyarország, Horvát-Szlavonországoknak netto bevételeit tényleg pótolta:

1869-ben 2.336.000 forint	1874-ben 5.194.000 forint
1870-ben 2.119.000 "	1875-ben 4.993.000 "
1871-ben 3.394.000 "	1876-ban 4.946.000 "
1872-ben 2.478.000 "	1877-ben 4.985.000 "
1873-ban 5.143.000 "	összesen 35.358.000 forint

Vagyis átlagban évenként 3.928.000 forint. Ha tehát Horvát-Szlavonországok adóképeségük arányában járulnának hozzá a közös kiadások fedezéséhez, ha bevételeik fedeznek mindazon kiadásokat, melyek a fenálló állami és monarchiai kapcsolatból reájok nehezdednek: akkor a magyar állami költségvetés évenként kerekében 4 millió forinttal lenne kisebb. A számszerű eredmények által bizonyított tény gyánant konstatálható eszerint, hogy a magyar állami költségvetés a kronikus deficit körülbelül 4 millió forint erejéig: a horvátokkal kötött pénzügyi egyezmény okozza.

V. Kimutattam a fentebbiekben a horvátokkal kötött pénzügyi egyezményt feredményeit. Kiemelem most a számok által kétségbevitathatlannal igazolt további tényeket, s levonom a lehető elfogultatlansággal, mindazon tanulságokat, melyek a kimutatott számszerű eredményekből kivonhatók.

Konstatálható mindenekelőtt az, hogy Horvát-Szlavonországok közfelvevőinek a jelzett időszak alatt tetemesen emelkedtek. A netto bevételek 1869-ben még alig haladták meg a 4 millió forintot,

1877-ben már meghaladták a 7 millió forintot. A közfelvevők emelkedése az alkotmány helyreállítása óta tehát léptet tartott a Drávánál is, a százelek felemelkedés: nemcsak összeg, hanem jogszerűségi értelemben vett Magyarország tapaszorabb emelkedéssel. Igaz, hogy a bevételek ezen emelkedése nem mind természetes, hanem legnagyobb részt az adócsavar alkalmazásának eredménye. A többlet legnagyobb része Horvátországban nyú. A többlet legnagyobb része Horvátországban nyú. A többlet legnagyobb része Horvátországban nyú.

Es be van bizonyítva a számok megdöntésének erejével azon — különben ismeretes — tény is, hogy Horvát-Szlavonországok önálló politikai életre már közfelvevők eskély voltánál fogva nem képesek. A jelenleg fenálló monarchia és állami kapcsolatból folyó állami és kormányzati kiadásokat sem képesek közfelvevőikből fedezni. A politikai önállóságnak nagyobb fokú okvetlenül növelni a pénzügyi terhet is. Horvát-Szlavonországok tehát már pénzügyi érdekeknél fogva arra vannak utalva, hogy erősebb, tehertévesőbb országokra támaszkodjanak s így saját helyesben fölfozták ördöklik utalja őket arra, hogy Magyarországgal az állami kapcsolatot ne csak fenntartsák, hanem válságos testvéri hűséggel, ösztönzettel és a közös érdek teljes átértésével azt apólják is.

Két irányban — az eddigi tapasztalatok nyomán, okvetlenül szükséges lesz pótolni az eddig fenállott egyezményt.

Először is gondoskodni kell arról, hogy azon esetben, ha a horvát autonóm kormányzatra több előzetes, mint a mennyi a leszámolás szerint Horvát-Szlavonországok törvényes illetősége gyánant mutatkozik: az adott előlegek miként térítessenek meg az autonóm kormányzat által. 1877. végéig — mint látni — 1.297.000 forint előlegeztelése van Magyarországának; de ennek mikénti visszatérítéséről a törvény nem intézkedik. Ezen követelésnek kiegyenlítése, valamint hasonló jövőben támadható követelések kiegyenlítése módokatán megállapítása, képezi egyik feladatát a kiküldött regiciorialis deputációk tárgyalásának. Így nagyobb összegű követelések keletkezésének elejét lehetne venni, ha a horvát belbiztosítási összeg nem a költségvetési előirányzat, hanem a havonként vagy évenkénti elvételre van elhelyezve eredmény alapján becsátatnák a horvát bán rendelkezésére.

Szükséges lesz újabb megállapítani azon arányt is, mely szerint Horvát-Szlavonországok a közös magyar-horvát kiadásokhoz adóképeségük arányában hozzájárulni kötelesek lennének. Es pedig szükséges lesz ezt megállapítani a Horvátországgal közigazgatásilag egyesített határvárosokra való tekintettel is. Mert ezen egyesített közelebbi tiz év alatt, melyre az újabb egyezmény köztetik — végre kell határni; az elől kitérni szükség már alig lehet. Természetes, hogy ha a határvárosok közigazgatásilag egyesített Horvát-Szlavonországgal — hozzájárulási arányuk a magyar korona országainak közös terhehez emelkedni fog, mert nagyobbok a terület és szaporodnak a bevételek is, melyek fölött részben rendelkeznek. Ha ezen arány a határvárosokra való tekintet nélkül állapítatik meg, úgy a határvárosok egyes részeinek átadása esetében, ugyanazon anomália fog ismételődni, a mi 1872-ben s a következő években történt, hogy t. i. Belovár visszacsatolása folytán a horvát-szlavon terület növekedett, a közfelvevők is emelkedtek s így nagyobbodott az autonóm kormányzat kiadások 45%-a is. — de a közös költségkehez való hozzájárulási arány mindig 64,4% maradt, ugyanannyi, mint Belovár visszacsatolása előtt.

Ezen arány az 1868-diki eljárás köveve — ugyanazon adatok alapján lesz legegyszerűbben és legkönnyebben kiszámítható, a mely adatok alapján Ausztria és Magyarország közt a legközelebbi 10 évre nézve a kvóta megállapított: t. i. az 1868—1875-diki eredmények alapján.

A fentebbiekben tisztán pénzügyi eredményei alapján ismertették a magyar-horvát egyezményt. Ezen eredmények Magyarországra nézve nem kedvezők: kintittek azon nagy terhet, mely ezen egyezmény folytán Magyarország pénzügyeire nehezdedik. De hát ezen pénzügyi terhekét öntudatosan vállalta el annak idején Magyarország. A horvát-magyar egyezménynek egyik alapvető eleme az volt, hogy pénzügyi előnyök biztosított Horvát-Szlavonországnak és az eladott eredmények csak ezen előnyök számszerű összegét tüntetik föl: a Magyarország által vállalt pénzügyi terhekét azon politikai momentumban kerestették el, melyek a horvát-szlavonországi magyar korona országai vagy visszaállították a magyar korona országai közt a századok óta fenálló kapcsolat, a magyar korona országainak integritása. A magyar-horvát egyezményt tehát szintén pénzügyi szempontokból bírálani nem lehet: tekintettel kell venni a politikai momentumokra is. De mindenesetre ismerni kell a pénzügyi áldozatok nagyságát. Es ekkor felvethető azon kérdés, hogy vajon azon pénzügyi terhek, melyeket Magyarország vállalt, compensáltatnak-e azon politikai előnyök által, melyeket a magyar-horvát egyezmény nyújt? Ez igen fontos, igen érdekes kérdés, melylyel szintén érdemes egészen komolyan és behatóan foglalkozni; fejtegetése azonban kívül eszik ezen tanulmány keretén, melyben csak a pénzügyi eredmények tisztázására kívántam szorítkozni.

A fentebbiekben tisztán pénzügyi eredményei alapján ismertették a magyar-horvát egyezményt. Ezen eredmények Magyarországra nézve nem kedvezők: kintittek azon nagy terhet, mely ezen egyezmény folytán Magyarország pénzügyeire nehezdedik. De hát ezen pénzügyi terhekét öntudatosan vállalta el annak idején Magyarország. A horvát-magyar egyezménynek egyik alapvető eleme az volt, hogy pénzügyi előnyök biztosított Horvát-Szlavonországnak és az eladott eredmények csak ezen előnyök számszerű összegét tüntetik föl: a Magyarország által vállalt pénzügyi terhekét azon politikai momentumban kerestették el, melyek a horvát-szlavonországi magyar korona országai vagy visszaállították a magyar korona országai közt a századok óta fenálló kapcsolat, a magyar korona országainak integritása. A magyar-horvát egyezményt tehát szintén pénzügyi szempontokból bírálani nem lehet: tekintettel kell venni a politikai momentumokra is. De mindenesetre ismerni kell a pénzügyi áldozatok nagyságát. Es ekkor felvethető azon kérdés, hogy vajon azon pénzügyi terhek, melyeket Magyarország vállalt, compensáltatnak-e azon politikai előnyök által, melyeket a magyar-horvát egyezmény nyújt? Ez igen fontos, igen érdekes kérdés, melylyel szintén érdemes egészen komolyan és behatóan foglalkozni; fejtegetése azonban kívül eszik ezen tanulmány keretén, melyben csak a pénzügyi eredmények tisztázására kívántam szorítkozni.

A fentebbiekben tisztán pénzügyi eredményei alapján ismertették a magyar-horvát egyezményt. Ezen eredmények Magyarországra nézve nem kedvezők: kintittek azon nagy terhet, mely ezen egyezmény folytán Magyarország pénzügyeire nehezdedik. De hát ezen pénzügyi terhekét öntudatosan vállalta el annak idején Magyarország. A horvát-magyar egyezménynek egyik alapvető eleme az volt, hogy pénzügyi előnyök biztosított Horvát-Szlavonországnak és az eladott eredmények csak ezen előnyök számszerű összegét tüntetik föl: a Magyarország által vállalt pénzügyi terhekét azon politikai momentumban kerestették el, melyek a horvát-szlavonországi magyar korona országai vagy visszaállították a magyar korona országai közt a századok óta fenálló kapcsolat, a magyar korona országainak integritása. A magyar-horvát egyezményt tehát szintén pénzügyi szempontokból bírálani nem lehet: tekintettel kell venni a politikai momentumokra is. De mindenesetre ismerni kell a pénzügyi áldozatok nagyságát. Es ekkor felvethető azon kérdés, hogy vajon azon pénzügyi terhek, melyeket Magyarország vállalt, compensáltatnak-e azon politikai előnyök által, melyeket a magyar-horvát egyezmény nyújt? Ez igen fontos, igen érdekes kérdés, melylyel szintén érdemes egészen komolyan és behatóan foglalkozni; fejtegetése azonban kívül eszik ezen tanulmány keretén, melyben csak a pénzügyi eredmények tisztázására kívántam szorítkozni.

A fentebbiekben tisztán pénzügyi eredményei alapján ismertették a magyar-horvát egyezményt. Ezen eredmények Magyarországra nézve nem kedvezők: kintittek azon nagy terhet, mely ezen egyezmény folytán Magyarország pénzügyeire nehezdedik. De hát ezen pénzügyi terhekét öntudatosan vállalta el annak idején Magyarország. A horvát-magyar egyezménynek egyik alapvető eleme az volt, hogy pénzügyi előnyök biztosított Horvát-Szlavonországnak és az eladott eredmények csak ezen előnyök számszerű összegét tüntetik föl: a Magyarország által vállalt pénzügyi terhekét azon politikai momentumban kerestették el, melyek a horvát-szlavonországi magyar korona országai vagy visszaállították a magyar korona országai közt a századok óta fenálló kapcsolat, a magyar korona országainak integritása. A magyar-horvát egyezményt tehát szintén pénzügyi szempontokból bírálani nem lehet: tekintettel kell venni a politikai momentumokra is. De mindenesetre ismerni kell a pénzügyi áldozatok nagyságát. Es ekkor felvethető azon kérdés, hogy vajon azon pénzügyi terhek, melyeket Magyarország vállalt, compensáltatnak-e azon politikai előnyök által, melyeket a magyar-horvát egyezmény nyújt? Ez igen fontos, igen érdekes kérdés, melylyel szintén érdemes egészen komolyan és behatóan foglalkozni; fejtegetése azonban kívül eszik ezen tanulmány keretén, melyben csak a pénzügyi eredmények tisztázására kívántam szorítkozni.

A fentebbiekben tisztán pénzügyi eredményei alapján ismertették a magyar-horvát egyezményt. Ezen eredmények Magyarországra nézve nem kedvezők: kintittek azon nagy terhet, mely ezen egyezmény folytán Magyarország pénzügyeire nehezdedik. De hát ezen pénzügyi terhekét öntudatosan vállalta el annak idején Magyarország. A horvát-magyar egyezménynek egyik alapvető eleme az volt, hogy pénzügyi előnyök biztosított Horvát-Szlavonországnak és az eladott eredmények csak ezen előnyök számszerű összegét tüntetik föl: a Magyarország által vállalt pénzügyi terhekét azon politikai momentumban kerestették el, melyek a horvát-szlavonországi magyar korona országai vagy visszaállították a magyar korona országai közt a századok óta fenálló kapcsolat, a magyar korona országainak integritása. A magyar-horvát egyezményt tehát szintén pénzügyi szempontokból bírálani nem lehet: tekintettel kell venni a politikai momentumokra is. De mindenesetre ismerni kell a pénzügyi áldozatok nagyságát. Es ekkor felvethető azon kérdés, hogy vajon azon pénzügyi terhek, melyeket Magyarország vállalt, compensáltatnak-e azon politikai előnyök által, melyeket a magyar-horvát egyezmény nyújt? Ez igen fontos, igen érdekes kérdés, melylyel szintén érdemes egészen komolyan és behatóan foglalkozni; fejtegetése azonban kívül eszik ezen tanulmány keretén, melyben csak a pénzügyi eredmények tisztázására kívántam szorítkozni.

A fentebbiekben tisztán pénzügyi eredményei alapján ismertették a magyar-horvát egyezményt. Ezen eredmények Magyarországra nézve nem kedvezők: kintittek azon nagy terhet, mely ezen egyezmény folytán Magyarország pénzügyeire nehezdedik. De hát ezen pénzügyi terhekét öntudatosan vállalta el annak idején Magyarország. A horvát-magyar egyezménynek egyik alapvető eleme az volt, hogy pénzügyi előnyök biztosított Horvát-Szlavonországnak és az eladott eredmények csak ezen előnyök számszerű összegét tüntetik föl: a Magyarország által vállalt pénzügyi terhekét azon politikai momentumban kerestették el, melyek a horvát-szlavonországi magyar korona országai vagy visszaállították a magyar korona országai közt a századok óta fenálló kapcsolat, a magyar korona országainak integritása. A magyar-horvát egyezményt tehát szintén pénzügyi szempontokból bírálani nem lehet: tekintettel kell venni a politikai momentumokra is. De mindenesetre ismerni kell a pénzügyi áldozatok nagyságát. Es ekkor felvethető azon kérdés, hogy vajon azon pénzügyi terhek, melyeket Magyarország vállalt, compensáltatnak-e azon politikai előnyök által, melyeket a magyar-horvát egyezmény nyújt? Ez igen fontos, igen érdekes kérdés, melylyel szintén érdemes egészen komolyan és behatóan foglalkozni; fejtegetése azonban kívül eszik ezen tanulmány keretén, melyben csak a pénzügyi eredmények tisztázására kívántam szorítkozni.

A fentebbiekben tisztán pénzügyi eredményei alapján ismertették a magyar-horvát egyezményt. Ezen eredmények Magyarországra nézve nem kedvezők: kintittek azon nagy terhet, mely ezen egyezmény folytán Magyarország pénzügyeire nehezdedik. De hát ezen pénzügyi terhekét öntudatosan vállalta el annak idején Magyarország. A horvát-magyar egyezménynek egyik alapvető eleme az volt, hogy pénzügyi előnyök biztosított Horvát-Szlavonországnak és az eladott eredmények csak ezen előnyök számszerű összegét tüntetik föl: a Magyarország által vállalt pénzügyi terhekét azon politikai momentumban kerestették el, melyek a horvát-szlavonországi magyar korona országai vagy visszaállították a magyar korona országai közt a századok óta fenálló kapcsolat, a magyar korona országainak integritása. A magyar-horvát egyezményt tehát szintén pénzügyi szempontokból bírálani nem lehet: tekintettel kell venni a politikai momentumokra is. De mindenesetre ismerni kell a pénzügyi áldozatok nagyságát. Es ekkor felvethető azon kérdés, hogy vajon azon pénzügyi terhek, melyeket Magyarország vállalt, compensáltatnak-e azon politikai előnyök által, melyeket a magyar-horvát egyezmény nyújt? Ez igen fontos, igen érdekes kérdés, melylyel szintén érdemes egészen komolyan és behatóan foglalkozni; fejtegetése azonban kívül eszik ezen tanulmány keretén, melyben csak a pénzügyi eredmények tisztázására kívántam szorítkozni.

A fentebbiekben tisztán pénzügyi eredményei alapján ismertették a magyar-horvát egyezményt. Ezen eredmények Magyarországra nézve nem kedvezők: kintittek azon nagy terhet, mely ezen egyezmény folytán Magyarország pénzügyeire nehezdedik. De hát ezen pénzügyi terhekét öntudatosan vállalta el annak idején Magyarország. A horvát-magyar egyezménynek egyik alapvető eleme az volt, hogy pénzügyi előnyök biztosított Horvát-Szlavonországnak és az eladott eredmények csak ezen előnyök számszerű összegét tüntetik föl: a Magyarország által vállalt pénzügyi terhekét azon politikai momentumban kerestették el, melyek a horvát-szlavonországi magyar korona országai vagy visszaállították a magyar korona országai közt a századok óta fenálló kapcsolat, a magyar korona országainak integritása. A magyar-horvát egyezményt tehát szintén pénzügyi szempontokból bírálani nem lehet: tekintettel kell venni a politikai momentumokra is. De mindenesetre ismerni kell a pénzügyi áldozatok nagyságát. Es ekkor felvethető azon kérdés, hogy vajon azon pénzügyi terhek, melyeket Magyarország vállalt, compensáltatnak-e azon politikai előnyök által, melyeket a magyar-horvát egyezmény nyújt? Ez igen fontos, igen érdekes kérdés, melylyel szintén érdemes egészen komolyan és behatóan foglalkozni; fejtegetése azonban kívül eszik ezen tanulmány keretén, melyben csak a pénzügyi eredmények tisztázására kívántam szorítkozni.

A fentebbiekben tisztán pénzügyi eredményei alapján ismertették a magyar-horvát egyezményt. Ezen eredmények Magyarországra nézve nem kedvezők: kintittek azon nagy terhet, mely ezen egyezmény folytán Magyarország pénzügyeire nehezdedik. De hát ezen pénzügyi terhekét öntudatosan vállalta el annak idején Magyarország. A horvát-magyar egyezménynek egyik alapvető eleme az volt, hogy pénzügyi előnyök biztosított Horvát-Szlavonországnak és az eladott eredmények csak ezen előnyök számszerű összegét tüntetik föl: a Magyarország által vállalt pénzügyi terhekét azon politikai momentumban kerestették el, melyek a horvát-szlavonországi magyar korona országai vagy visszaállították a magyar korona országai közt a századok óta fenálló kapcsolat, a magyar korona országainak integritása. A magyar-horvát egyezményt tehát szintén pénzügyi szempontokból bírálani nem lehet: tekintettel kell venni a politikai momentumokra is. De mindenesetre ismerni kell a pénzügyi áldozatok nagyságát. Es ekkor felvethető azon kérdés, hogy vajon azon pénzügyi terhek, melyeket Magyarország vállalt, compensáltatnak-e azon politikai előnyök által, melyeket a magyar-horvát egyezmény nyújt? Ez igen fontos, igen érdekes kérdés, melylyel szintén érdemes egészen komolyan és behatóan foglalkozni; fejtegetése azonban kívül eszik ezen tanulmány keretén, melyben csak a pénzügyi eredmények tisztázására kívántam szorítkozni.

A fentebbiekben tisztán pénzügyi eredményei alapján ismertették a magyar-horvát egyezményt. Ezen eredmények Magyarországra nézve nem kedvezők: kintittek azon nagy terhet, mely ezen egyezmény folytán Magyarország pénzügyeire nehezdedik. De hát ezen pénzügyi terhekét öntudatosan vállalta el annak idején Magyarország. A horvát-magyar egyezménynek egyik alapvető eleme az volt, hogy pénzügyi előnyök biztosított Horvát-Szlavonországnak és az eladott eredmények csak ezen előnyök számszerű összegét tüntetik föl: a Magyarország által vállalt pénzügyi terhekét azon politikai momentumban kerestették el, melyek a horvát-szlavonországi magyar korona országai vagy visszaállították a magyar korona országai közt a századok óta fenálló kapcsolat, a magyar korona országainak integritása. A magyar-horvát egyezményt tehát szintén pénzügyi szempontokból bírálani nem lehet: tekintettel kell venni a politikai momentumokra is. De mindenesetre ismerni kell a pénzügyi áldozatok nagyságát. Es ekkor felvethető azon kérdés, hogy vajon azon pénzügyi terhek, melyeket Magyarország vállalt, compensáltatnak-e azon politikai előnyök által, melyeket a magyar-horvát egyezmény nyújt? Ez igen fontos, igen érdekes kérdés, melylyel szintén érdemes egészen komolyan és behatóan foglalkozni; fejtegetése azonban kívül eszik ezen tanulmány keretén, melyben csak a pénzügyi eredmények tisztázására kívántam szorítkozni.

A fentebbiekben tisztán pénzügyi eredményei alapján ismertették a magyar-horvát egyezményt. Ezen eredmények Magyarországra nézve nem kedvezők: kintittek azon nagy terhet, mely ezen egyezmény folytán Magyarország pénzügyeire nehezdedik. De hát ezen pénzügyi terhekét öntudatosan vállalta el annak idején Magyarország. A horvát-magyar egyezménynek egyik alapvető eleme az volt, hogy pénzügyi előnyök biztosított Horvát-Szlavonországnak és az eladott eredmények csak ezen előnyök számszerű összegét tüntetik föl: a Magyarország által vállalt pénzügyi terhekét azon politikai momentumban kerestették el, melyek a horvát-szlavonországi magyar korona országai vagy visszaállították a magyar korona országai közt a századok óta fenálló kapcsolat, a magyar korona országainak integritása. A magyar-horvát egyezményt tehát szintén pénzügyi szempontokból bírálani nem lehet: tekintettel kell venni a politikai momentumokra is. De mindenesetre ismerni kell a pénzügyi áldozatok nagyságát. Es ekkor felvethető azon kérdés, hogy vajon azon pénzügyi terhek, melyeket Magyarország vállalt, compensáltatnak-e azon politikai előnyök által, melyeket a magyar-horvát egyezmény nyújt? Ez igen fontos, igen érdekes kérdés, melylyel szintén érdemes egészen komolyan és behatóan foglalkozni; fejtegetése azonban kívül eszik ezen tanulmány keretén, melyben csak a pénzügyi eredmények tisztázására kívántam szorítkozni.

A fentebbiekben tisztán pénzügyi eredményei alapján ismertették a magyar-horvát egyezményt. Ezen eredmények Magyarországra nézve nem kedvezők: kintittek azon nagy terhet, mely ezen egyezmény folytán Magyarország pénzügyeire nehezdedik. De hát ezen pénzügyi terhekét öntudatosan vállalta el annak idején Magyarország. A horvát-magyar egyezménynek egyik alapvető eleme az volt, hogy pénzügyi előnyök biztosított Horvát-Szlavonországnak és az eladott eredmények csak ezen előnyök számszerű összegét tüntetik föl: a Magyarország által vállalt pénzügyi terhekét azon politikai momentumban kerestették el, melyek a horvát-szlavonországi magyar korona országai vagy visszaállították a magyar korona országai közt a századok óta fenálló kapcsolat, a magyar korona országainak integritása. A magyar-horvát egyezményt tehát szintén pénzügyi szempontokból bírálani nem lehet: tekintettel kell venni a politikai momentumokra is. De mindenesetre ismerni kell a pénzügyi áldozatok nagyságát. Es ekkor felvethető azon kérdés, hogy vajon azon pénzügyi terhek, melyeket Magyarország vállalt, compensáltatnak-e azon politikai előnyök által, melyeket a magyar-horvát egyezmény nyújt? Ez igen fontos, igen érdekes kérdés, melylyel szintén érdemes egészen komolyan és behatóan foglalkozni; fejtegetése azonban kívül eszik ezen tanulmány keretén, melyben csak a pénzügyi eredmények tisztázására kívántam szorítkozni.

A fentebbiekben tisztán pénzügyi eredményei alapján ismertették a magyar-horvát egyezményt. Ezen eredmények Magyarországra nézve nem kedvezők: kintittek azon nagy terhet, mely ezen egyezmény folytán Magyarország pénzügyeire nehezdedik. De hát ezen pénzügyi terhekét öntudatosan vállalta el annak idején Magyarország. A horvát-magyar egyezménynek egyik alapvető eleme az volt, hogy pénzügyi előnyök biztosított Horvát-Szlavonországnak és az eladott eredmények csak ezen előnyök számszerű összegét tüntetik föl: a Magyarország által vállalt pénzügyi terhekét azon politikai momentumban kerestették el, melyek a horvát-szlavonországi magyar korona országai vagy visszaállították a magyar korona országai közt a századok óta fenálló kapcsolat, a magyar korona országainak integritása. A magyar-horvát egyezményt tehát szintén pénzügyi szempontokból bírálani nem lehet: tekintettel kell venni a politikai momentumokra is. De mindenesetre ismerni kell a pénzügyi áldozatok nagyságát. Es ekkor felvethető azon kérdés, hogy vajon azon pénzügyi terhek, melyeket Magyarország vállalt, compensáltatnak-e azon politikai előnyök által, melyeket a magyar-horvát egyezmény nyújt? Ez igen fontos, igen érdekes kérdés, melylyel szintén érdemes egészen komolyan és behatóan foglalkozni; fejtegetése azonban kívül eszik ezen tanulmány keretén, melyben csak a pénzügyi eredmények tisztázására kívántam szorítkozni.

A fentebbiekben tisztán pénzügyi eredményei alapján ismertették a magyar-horvát egyezményt. Ezen eredmények Magyarországra nézve nem kedvezők: kintittek azon nagy terhet, mely ezen egyezmény folytán Magyarország pénzügyeire nehezdedik. De hát ezen pénzügyi terhekét öntudatosan vállalta el annak idején Magyarország. A horvát-magyar egyezménynek egyik alapvető eleme az volt, hogy pénzügyi előnyök biztosított Horvát-Szlavonországnak és az eladott eredmények csak ezen előnyök számszerű összegét tüntetik föl: a Magyarország által vállalt pénzügyi terhekét azon politikai momentumban kerestették el, melyek a horvát-szlavonországi magyar korona országai vagy visszaállították a magyar korona országai közt a századok óta fenálló kapcsolat, a magyar korona országainak integritása. A magyar-horvát egyezményt tehát szintén pénzügyi szempontokból bírálani nem lehet: tekintettel kell venni a politikai momentumokra is. De mindenesetre ismerni kell a pénzügyi áldozatok nagyságát. Es ekkor felvethető azon kérdés, hogy vajon azon pénzügyi terhek, melyeket Magyarország vállalt, compensáltatnak-e azon politikai előnyök által, melyeket a magyar-horvát egyezmény nyújt? Ez igen fontos, igen érdekes kérdés, melylyel szintén érdemes egészen komolyan és behatóan foglalkozni; fejtegetése azonban kívül eszik ezen tanulmány keretén, melyben csak a pénzügyi eredmények tisztázására kívántam szorítkozni.

A fentebbiekben tisztán pénzügyi eredményei alapján ismertették a magyar-horvát egyezményt. Ezen eredmények Magyarországra nézve nem kedvezők: kintittek azon nagy terhet, mely ezen egyezmény folytán Magyarország pénzügyeire nehezdedik. De hát ezen pénzügyi terhekét öntudatosan vállalta el annak idején Magyarország. A horvát-magyar egyezménynek egyik alapvető eleme az volt, hogy pénzügyi előnyök biztosított Horvát-Szlavonországnak és az eladott eredmények csak ezen előnyök számszerű összegét tüntetik föl: a Magyarország által vállalt pénzügyi terhekét azon politikai momentumban kerestették el, melyek a horvát-szlavonországi magyar korona országai vagy visszaállították a magyar korona országai közt a századok óta fenálló kapcsolat, a magyar korona országainak integritása. A magyar-horvát egyezményt tehát szintén pénzügyi szempontokból bírálani nem lehet: tekintettel kell venni a politikai momentumokra is. De mindenesetre ismerni kell a pénzügyi áldozatok nagyságát. Es ekkor felvethető azon kérdés, hogy vajon azon pénzügyi terhek, melyeket Magyarország vállalt, compensáltatnak-e azon politikai előnyök által, melyeket a magyar-horvát egyezmény nyújt? Ez igen fontos, igen érdekes kérdés, melylyel szintén érdemes egészen komolyan és behatóan foglalkozni; fejtegetése azonban kívül eszik ezen tanulmány keretén, melyben csak a pénzügyi eredmények tisztázására kívántam szorítkozni.

A fentebbiekben tisztán pénzügyi eredményei alapján ismertették a magyar-horvát egyezményt. Ezen eredmények Magyarországra nézve nem kedvezők: kintittek azon nagy terhet, mely ezen egyezmény folytán Magyarország pénzügyeire nehezdedik. De hát ezen pénzügyi terhekét öntudatosan vállalta el annak idején Magyarország. A horvát-magyar egyezménynek egyik alapvető eleme az volt, hogy pénzügyi előnyök biztosított Horvát-Szlavonországnak és az eladott eredmények csak ezen előnyök számszerű összegét tüntetik föl: a Magyarország által vállalt pénzügyi terhekét azon politikai momentumban kerestették el, melyek a horvát-szlavonországi magyar korona országai vagy visszaállították a magyar korona országai közt a századok óta fenálló kapcsolat, a magyar korona országainak integritása. A magyar-horvát egyezményt tehát szintén pénzügyi szempontokból bírálani nem lehet: tekintettel kell venni a politikai momentumokra is. De mindenesetre ismerni kell a pénzügyi áldozatok nagyságát. Es ekkor felvethető azon kérdés, hogy vajon azon pénzügyi terhek, melyeket Magyarország vállalt, compensáltatnak-e azon politikai előnyök által, melyeket a magyar-horvát egyezmény nyújt? Ez igen fontos, igen érdekes kérdés, melylyel szintén érdemes egészen komolyan és behatóan foglalkozni; fejtegetése azonban kívül eszik ezen tanulmány keretén, melyben csak a pénzügyi eredmények tisztázására kívántam szorítkozni.

A fentebbiekben tisztán pénzügyi eredményei alapján ismertették a magyar-horvát egyezményt. Ezen eredmények Magyarországra nézve nem kedvezők: kintittek azon nagy terhet, mely ezen egyezmény folytán Magyarország pénzügyeire nehezdedik. De hát ezen pénzügyi terhekét öntudatosan vállalta el annak idején Magyarország. A horvát-magyar egyezménynek egyik alapvető eleme az volt, hogy pénzügyi előnyök biztosított Horvát-Szlavonországnak és az eladott eredmények csak ezen előnyök számszerű összegét tüntetik föl: a Magyarország által vállalt pénzügyi terhekét azon politikai momentumban kerestették el, melyek a horvát-szlavonországi magyar korona országai vagy visszaállították a magyar korona országai közt a századok óta fenálló kapcsolat, a magyar korona országainak

